

עפ"ת (חיפה) 20391-06-25 - אמל כיואן נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 20391-06-25 - אמל כיואן נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 20391-06-25

אמל כיואן

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[13.07.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בעכו מיום 28.4.25 [המ"ש 8921-04-25] במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשת המערערת להאריך את המועד להישפט, בגין הודעת תשלום קנס מס' 90528742670.
2. בתמצית - למערערת נרשמה הודעת תשלום קנס בגין ביצוע עבירה של חציית צומת בניגוד לאור אדום ברמזור. על פי הודעת תשלום הקנס, בתאריך 9.5.24 בשעות הבוקר חצתה המערערת ברכבה את צומת הכבישים 70 ו- 8533 (צומת ג'וליס) והמשיכה בנסיעתה בניגוד לאור אדום ברמזור.
3. בבקשה נטען כי המערערת מעולם לא קיבלה את הדו"ח מושא הבקשה, ונודע לה על כך רק לאחרונה, לאחר שקיבלה הודעה ממשרד התחבורה כי רישיון הנהיגה שלה - נפסל. נטען כי המערערת כופרת במיוחס לה, ואחותה מודה ומאשרת כי החזיקה בפועל את הרכב ביום ביצוע העבירה (צורפו תצהירים של השתיים).
4. המשיבה התנגדה לבקשה. נטען כי הודעת תשלום הקנס נשלחה אל המערערת באמצעות דואר רשום לכתובתה הרשומה. דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", והדבר מהווה אישור בדבר מסירה כדין. נטען כי הבקשה לא מגלה טעם המצדיק הארכת מועד להישפט.

5. בית המשפט דחה את הבקשה בהחלטה מיום 28.4.25. נקבע, כי על מבקש הארכת מועד להישפט מוטלת החובה להצביע על טעם טוב וראוי מדוע נמנע מהגשת הבקשה במועד. בענייננו, הבקשה מוגשת באיחור ניכר ודי בשיהיו זה כדי להביא לדחיית הבקשה. אף לגופו של עניין, הודעת תשלום הקנס לא נדרשה על ידי המערערת, ומדובר באישור המצאה כדין. נקבע כי אדם אשר בוחר במודע לא לאסור דבר דואר שנשלח אליו - אינו יכול להישמע בטענות כי לא ידע על תוכן דבר הדואר. עוד נקבע כי אישור המסירה כלל פרטים מלאים של המערערת, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, מספר תיבת דואר, חתימה ושם של פקיד הדואר. המערערת לא הניחה תשתית לקיומה של תקלה בחלוקת הדואר, ולא ערכה בירור מדוע דבר הדואר לא התקבלה אצלה, כטענתה. נדחתה אף הטענה בדבר חשש לעיוות דין. נקבע כי על פניו מטרת התצהיר של אחותה של המערערת היא להביא להתחמקות המערערת מפסילת רישיון הנהיגה נוכח ריבוי עבירות. לא נהיר כיצד זוכרת האחות כי שנה קודם להצהרתה - נהגה ברכב.
6. מכאן הערעור.
7. ביום 1.7.25 התקיים דיון במהלכו טען ב"כ המערערת, כי מטעם המערערת הוגשו בקשות דומות ביחס להליכים זהים שהתנהלו בעניינה, ובשני מקרים דומים - הבקשות להארכת מועד להישפט התקבלו. אין זה ראוי לפיכך כי תתקבל החלטה שונה בעניינה של המערערת בתיק הנוכחי. ב"כ המערערת ביקש לדחות את הדיון על מנת להשלים בירור ברשות הדואר, בניסיון להרים את הנטל המוטל על המערערת להוכיח כי לא בוצעה מסירה בשל סיבות שאינן תלויות בה.
8. ב"כ המשיבה טען כי אין מקום ללמוד גזרה שווה מהתיקים האחרים וההחלטות שניתנו בעניינה של המערערת, שכן ייתכן ומדובר בנסיבות שונות. עוד תמך ב"כ המשיבה את יתדותיו בהחלטת בית המשפט קמא, מנימוקיה, וביקש לדחות את הערעור. נטען כי לא די בתצהיר כללי של אחותה של המערערת כי היא שנהגה ברכב.
9. ביום 7.7.25 הוגשה הודעה מטעם המערערת, ולפיה התקבלה תשובה מאת רשות הדואר המחזקת את טענת המבקשת לפיה מעולם לא קיבלה את דבר הדואר.
- וזו לשון תשובת רשות הדואר בדבר המכתב הרשום האמור:
"...כתובת משלוח ושם הנמען: כיואן אמל, ת.ד. 00249 מג'ד אל כרום.
נערך בירור אשר העלה, כי המכתב התקבל לחלוקה לנמען בתאריך 5.6.24 והודעה ראשונה נמסרה לתא חלוקה 249. עוד עלה מהבירור כי לא נמצא תיעוד להפקה ומסירה של הודעה שנייה לנמען ובתאריך 13.6.24 הוחזר המכתב הרשום שבנדון לשולח בציון הסיבה "לא נדרש"..."
10. נטען כי יש בכך כדי להפריך את חזקת המסירה, שכן על פי תשובת רשות הדואר "לא נמצא תיעוד להפקה ומסירה של הודעה שניה". משכך התבקש לקבוע דיון נוסף להשלמת טיעון, ולחילופין - להתיר למערערת לחזור בה מן הערעור על מנת להגיש לבית המשפט קמא בקשה חדשה בצירוף האסמכתא מרשות הדואר.
11. המשיבה הגישה תגובה להודעת המערערת, חזרה על טענותיה והוסיפה כי אין בתשובת רשות הדואר כדי להפריך את חזקת המסירה. נטען כי אין בקיומה או היעדרה של הודעת מסרון לנמען כדי לשנות דבר. תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי יוצרת חזקה בדבר המצאה בתוך 15 יום מיום משלוח דבר הדואר בדואר רשום. בין אם נשלחו למערערת הודעות מסרון ובין אם לאו - אין בכך כדי לשנות את התוצאה ולפיה קמה חזקת מסירה, וזו לא נסתרה.

12. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים נחה דעתי כי דין הערעור להידחות, וכי לא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא. בנוסף, סבורני כי אין מקום לקביעת דיון נוסף להשלמת טיעון שכן מלוא טיעוני הצדדים מוצגו - בכתב ובעל פה, כמפורט לעיל.

13. כאמור, הודעת תשלום הקנס נשלחה אל המערערת לפי כתובתה הרשומה ובדואר רשום. על כך אין חולק. אישור המסירה מלמד כי דבר הדואר חזרת תוך הציון "לא נדרש" על ידי הנמען. המערערת לא הציגה בפני בית המשפט קמא כל פעולה בה נקטה על מנת לנסות ולסתור את חזקת המסירה, וממילא לא הוצגה בפני בית המשפט קמא כל ראיה המלמדת העדר המסירה אינה נובעת מסיבות תלויות בה. כל טענתה היא כי לא ידעה על קיומו של הדו"ח עד שנודע לה ממשדד הרישוי על פסילת רישיון הנהיגה שלה. בצדק קבע בית המשפט קמא, כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום לכתובתה של המערערת, שאינה כתובת עלומה או בלתי מזוהה, אלא לתיבת דואר ייעודית. המדובר לפיכך באישור מסירה כדיון, ובמערערת אשר לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח כי דבר הדואר לא נדרש על ידה בשל נסיבות שאינן תלויות בה.

14. מקובלת עלי טענת המשיבה, לפיה התשובה שהתקבלה מאת רשות הדואר לבירור שערך ב"כ המערערת על אודות מסלול מסירת דבר הדואר - אינה מפריכה את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי.

סעיף 44א' לתקנות הנ"ל קובע כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדיון גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל"

15. הנה כי כן: חזקת המסירה קמה מיום שנשלח דבר הדואר בדואר רשום. העובדה כי רשות הדואר, לשם יעול ושיפור השירות, שולחת הודעות מסרון לנמען - אינה מעלה ואינה מורידה לענין קיומה של חזקת המסירה הקבוע בדיון הפלילי. מכל מקום, די בהודעת מסרון אחת כדי להעמיד את המערערת על דבר קיומו של דואר רשום. המערערת נמנעה מלהגיע לקבל את דבר הדואר הרשום (וממילא בתצהירה בפני הערכאה הדיונית לא העלתה כל טענה ביחס לאותה הודעת מסרון ראשונה שנשלחה אליה). מכאן מתחייבת המסקנה לפיה המערערת לא סתרה את חזקת המסירה.

16. אשר לשאלת קיומו של חשש לעיוות דין - הרי שהנטל מוטל על המערערת להוכיח קיומו של חשש כאמור, ולהראות כי היה ויחזור הגלגל לאחור תהיה התוצאה המשפטית שונה. המערערת לא הוכיחה זאת. נטען, באופן כללי, כי אחותה של המערערת היא שנהגה ברכב. בצדק תהה בית המשפט קמא כיצד זוכרת אחותה של המערערת כי דווקא במועד האמור, כשנה טרם החתימה על התצהיר - היא זו שנהגה ברכב. קשה להשתחרר מהרושם כי נטילת האחריות הלקונית של אחותה של המערערת - נועדה לחלץ אותה מן הסבך אליו נקלעה והסיכון לפסילת רישיון הנהיגה שלה, בשל דו"חות שצברה.

17. בשולי הדברים אציין, כי אינני סבור שיש בקיומן של החלטות הפוכות שניתנו על ידי מותבים אחרים בבית המשפט לתעבורה בעכו כדי להביא לקבלת הערעור. החלטת בית המשפט קמא בהליך שלפניי - מפורטת, יסודית ומנומקת, ולא מצאתי בה כל שגגה. אין בידי לקבוע אם הנסיבות באותם הליכים אחרים - זהות לענין הנדון. מכל מקום, אינני יושב כערכאת ערעור על החלטות שניתנו בהליכים אחרים (עליהם לא הוגש ערעור מטעם המשיבה).

18. אף לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה החלופית של המערערת, ולהתיר את מחיקת הערעור לשם הגשת בקשה מחודשת לבית המשפט קמא. כאמור, מלוא טענות הצדדים נפרשו לפני במהלך הדיון ובעקבותיו. הגיעה העת להכריע בטענות המערערת ולא מצאתי מקום למשיכת ההליכים בעניינה "לגלגל נוסף" בבית המשפט קמא.

19. סיכומי של דבר: משלא הוכח כי המערערת לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס, ולאור השיהוי הניכר בפנייה לבית המשפט קמא, ומשלא שוכנעתי כי נסיבות הענין מעלות קיומו של חשש לעיוות דין, הרי שאין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא.

הערעור נדחה לפיכך.

המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ה, 13 יולי 2025, בהעדר הצדדים.